

Internát na kolejích

Flinn se právě chystala vstoupit do přilehlého vagonu, když vtom jí zastoupil cestu nějaký muž. Stál otočený zády ke dveřím a s nepřítomným výrazem sledoval stůl s jídlem, přistavený vpravo ke stěně.

Zjevně se ocitla v jídelním voze. Středovou uličku vyloženou měkoučkým kobercem lemovalo zprava i zleva více než dvacet stolů prostřených vždy pro čtyři osoby. Ty od sebe oddělovaly široké polstrované lavice.

Na krátký okamžik se Flinn nábožně zastavila – všechno vypadalo tak vznešeně a vybraně a nekonečně rozlehle –, pak jí ale nezbylo než se kolem toho muže protáhnout dovnitř. Košík s pečivem byl těžký a Flinn jej s úlevou nechala žuchnut na stůl.

„Ach,“ pronesl muž tiše, „hned se mi zdálo, že tu ještě něco chybí.“

„Hm,“ zamručela Flinn a ještě jednou se rozhlédla po vagonu. Nebyl to obyčejný jídelní vůz, nýbrž – alespoň pokud Flinn mohla posoudit – jediný vagon s panoramatickými okny. Včera večer sem ještě francouzskými okny jiskřily hvězdy, dnes se nad kolejištěm ve směru jízdy ohýbaly vy-

soké břízy. Vzdušný tah projíždějícího vlaku z jejich korun oškubal pár listů a ty se roztančily po skleněné střeše jako poletující světlušky.

Flinn si tu připadala jaksi nepatřičně. Ve srovnání se skladištěm působil jídelní vůz vznešeně a byl celý zalitý světlem. Ubrusy protkávané lesklými vlákny zářily jako z čirého zlata a na stolech stály křišťálové karafy, které se třpytily, jako by byly naplněny vodou z právě roztátého ledovce.

Kromě Flinn a onoho mlčenlivého muže tu nikdo nebyl. Co má dělat teď? Sednout si? Vrátit se zpátky do kuchyně a zeptat se, jestli pro ni mají ještě nějaký další úkol?

Muž zachytil její pohled.

„Duchové?“ zeptal se. Jeho hlas zněl klidně a trochu křehce. Měl rozčuchané hnědé vlasy, na sobě hnědou vestu a hnědé kalhoty se sklady v pase. Už jen tou barvou připomínal Flinn plachou lesní zvěř.

„Duchové?“ zeptala se Flinn znepokojeně a na okamžik, trvajícím jen jednu kadenci srdce, se jí vybavilo stvoření ze včerejšího večera na nástupišti. Přece nemohlo být tady, nebo snad ano?

„Že se tak rozhlížíš,“ řekl muž. „Mohli by to být duchové.“

„N-ne,“ odpověděla Flinn a zavrtěla hlavou. Co na to měla říct? „Já na duchy nevěřím.“

„Aha. A na co věříš?“

„Na zdravý selský rozum,“ vyhrkla Flinn. Co to proboha vede za rozhovor?

Muž si vzal talíř a příbor. Zazubil se.